

[Litten Hansen.]

hensyn til beskæftigelsen at gøre det ønskeligt, at lønændringer i overenskomstperioden alene omfatter de i overenskomsten hjemlede“.

Så er det jo ikke svært at gætte, hvad de konservative har sagt, og hvad socialdemokraterne har sagt. De konservative skulle jo have noget at vifte deres vælgere om ørerne med, nu hvor Arbejdsgiverforeningen har tæsket dem til at indgå forlig, så de har bedt om et eller andet. Det er ikke meget, de har fået. Bl. a. har de bedt om garantier for, at der ikke sker lønstigninger ud over de fastsatte 6 pct. inkl. dyrtidsregulering. Socialdemokraterne har naturligvis svaret, at det kunne de desværre ikke, hvor gerne de end ville, også selv om de af al magt og med LO i hånden ville forsøge på at begrænse lønstigningerne. De er jo ikke dumme, end at de godt ved, at de må regne med en vis lønglidning, og at de ikke mindst må regne med uro på arbejdspladserne, når man, som det her er sket, ensidigt angriber lønarbejdernes levevilkår så kraftigt, som man gør det med dette forlig og med disse meget store afgiftsforhøjelser.

VS har som bekendt ingen lod og del i dette forlig og dets enkelte dele, og vi er meget tilfredse med, at det er lykkedes os at markere vores politik så klart, at ingen har drømt om at invitere VS til forhandlinger eller drømt om, at VS på nogen måde ville medvirke til at gennemføre selv enkelte dele af denne arbejdsgiverpolitik.

Det gælder selvfølgelig også det, vi behandler her, afgiftsbuketten, tidselbuketten, som den kaldes. Det er ikke, fordi VS principielt er modstander af at styre forbrugsvalget ved hjælp af afgifter, men det er naturligvis ikke ligegyldigt, hvordan sådanne afgifter ser ud, eller i hvilken situation de ønskes gennemført.

Når man skal kritisere, og det skal jeg jo her i dag — desværre er der grund til det — så har jeg lært, at man altid skal begynde med det gode først. I dette tilfælde er det et krav, som det bestemt ikke er nemt at opfylde, for der er ikke noget godt at sige om det forlig, som disse skatter og afgifter er et led i. Men hvis vi ser isoleret på afgifterne, så kan jeg da i det mindste starte med den mindst ringe. Det kunne være forslag nr. 267 om lystbådene. Den vender den tunge

ende den rigtige vej. Jo dyrere lystbådene er, des større afgift. Sådan bør det være. Man kan selvfølgelig slippe for afgiften ved at lade være med at forsikre sin båd, men det er nok de færreste af dem, som har de store både, der tør tage den risiko, og i forhold til de tidligere forslag om beskatning af lystbåde efter længde så må man sige, at det er en forbedring af afgiften.

Noget tilsvarende med hensyn til den tunge ende kan man sige om stempelafgiften ved handel med fast ejendom. Jo dyrere et hus er, jo større afgift.

Så er der spørgsmålet om skattelettelser. Her ligger det jo, som vores ordførere forleden gjorde opmærksom på, sådan, at det mestendels er et stort illusionsnummer. Der er ikke, som regeringen først prøvede at give indtryk af, tale om en skattelettelser på 1½ mia kr. Det drejer sig om samlet 675 mill. kr., og det sker ved hjælp af forhøjelse af personfradraget og skulle give noget i retning af 200 kr. pr. person. Det må vist være til at købe bolsjer for. Men så lykkeligt er det desværre ikke. Det er ikke engang beregnet til bolsjer. For disse 200 kr. er ikke beregnet på at give nogen fordel. Enhver idiot kan vel sige sig selv, at det forslår som en skrædder i bageriet, når reallønnen udhules på alle andre områder gennem lønstoppet og afgiftsforhøjelser på 5 mia kr., huslejestigninger, prisstigninger osv. osv. osv.

Det, forliget er udtryk for, er indgreb mod reallønnen, udhuling af reallønnen, og det i meget alvorlig grad. Tager vi alle de andre forslag, som behandles i denne omgang, så har de det fælles træk, at de, som det populært hedder, vender den tunge ende nedad. Det gælder sukkerskatten, 7½ kr. for 1 kg sukker, vær så god at spise, hvis I ellers har råd. Man ved godt, at der er en nøje sammenhæng mellem indkomstens størrelse og forbruget af sukker. Det hænger ganske enkelt sammen med, at sukkerholdige produkter lettere dækker behovet for kalorier end den sunde og proteinrige, men også meget dyrere mad. Og det er fortsat sådan, at dem med legemligt arbejde, de, der pukler hver dag, har et betydelig højere behov for kalorier end os, der sidder på vores flade hele dagen.

Det kunne umiddelbart forekomme rimeligt at lægge afgift på privatbilismen, men den kur har man nu prøvet så tit, og man